

[Bendix.]

ligheder. Helt så godt ser det ikke ud i Ishøj, hvor man er på 33 pct. af de færdige lejligheder udlejet. Hvis man tager ministerens eget notat fra den 20. oktober i år og ser, hvad der dér siges om situationen for de sociale boligselskaber, prikkes det notat også hul på den optimisme, som ministeren tidligere har videregivet til udvalget. Er det da klogt, at man har givet grønt lys fra boligministeriet i 1972-73 til stort set samme antal som sidste år? Man har fundet det klogere at give et sådant grønt lys og i stedet for stoppe parcelhusbyggeriet, men det finder vi var uklogt.

Det offentlige byggeri har man heller ikke villet røre ved, heller ikke midlertidigt.

Til sidst skal jeg sige en enkelt bemærkning om det private udlejningsbyggeri. Det eksisterer knap nok mere. Det har ministeren også været så venlig at oplyse os om at det ikke gør, men han har undladt at oplyse os om grundene. Dem kender vi imidlertid alle sammen.

Hvis man ser på øvrige tal, der måtte være til rådighed for at belyse denne situation, kan man f.eks. se på konjunkturbarometret. Konjunkturbarometrets sidste tal er temmelig nye, de er fra den 25. oktober, for så vidt angår bygge- og anlægssektoren. Der forudses for sidste kvartal af 1972 en nedadgående tendens. Hvis vi nu sammenholder det med det notat, som boligministeren i går aftes var så venlig at give os, og ser på, hvad dette notat forudser for sidste kvartal af 1972 og for aktiviteten i begyndelsen af 1973, får vi et ganske andet billede end det, ministeren har villet videregive til os. Også i dette notat markeres en nedadgående tendens.

Ministerens og regeringen har selv skabt denne situation, bl.a. ved ændring i momsrefusionsreglerne til byggeriet og ved 2,5 pct. afgiften, som har givet stærkt øget påbegyndelsesaktivitet i de tre første kvartaler. Men denne aktivitet bøjer nu nedad, og først nu reagerer man. Man kommer i realiteten for sent, og jeg tør vove den påstand, at regeringen og boligministeren slet ikke kan overse konsekvenserne af dette indgreb. Ministeren burde ikke have ladet en god chance for at forholde sig i ro være gået fra sig. I stedet for at få betegnelsen „den

snilde“ kunne ministeren måske have fået betegnelsen „den kloge“.

Hvad snildt er der i øvrigt i alt dette, som efter al sandsynlighed får andre virkninger end de tilsigtede og forfølger andre mål end de erklærede?

Hvad angår de reelle mål for dette indgreb, skal vi ikke skjule, at det ængster os en hel del, at dette indgreb kom umiddelbart efter, at Verner Jørgensen, direktør for Boligselskabernes Landsforening, havde forlangt det. Vores mistanke burde selvfølgelig være vakt på det tidspunkt, da Verner Jørgensen forlangte det. Få dage efter hans forlangende var indgrebet en realitet.

Denne rationering af parcelhusbyggeriet kan vel ikke skade de sociale selskaber — vel, hr. boligminister? Når indgrebet rammer hårdest i hovedstadsområdet, kan det vel ikke på nogen måde være en ulempe for de sociale selskaber i hovedstadsområdet? Det er jo her, de har deres vanskeligste udlejningssituation. Er det ikke også rigtigt, at der ikke umiddelbart kan konstateres nogen specielt vanskelig arbejdskraftsituation i hovedstadsområdet — snarere det modsatte — idet ministeren jo dér har fastsat temmelig krasse regler for igangsætningen? Ministeren har givet en begrundelse for disse krasse regler for igangsættingsstilladelserne, som jeg ikke mener holder, idet ministeren bl.a. henviser til de ændrede kommunegrænser af 1970, noget, som vi alle ved gør sig mindst gældende i hovedstadsområdet.

Måske vil ministeren også forstå, at det er nødvendigt for mig at spørge, om det her kan tages som et udtryk for, at regeringen nu vil føre økonomisk politik over boligpolitikken — og det på en måde, som erstatter det, at man ikke har været i stand til at føre den finanspolitik, man har erklæret det for nødvendigt at føre. Der var nemlig i ministerens tale forleden dag nogle synspunkter, som kunne give anledning til en ængstelse for, at ministeren og regeringen her havde opfundet et middel, som man ønskede mere permanent skulde anvendes til at regulere den økonomiske aktivitet og måske også indkomstdannelsesforholdene. Jeg mener ikke, at regeringen tror, den har opfundet et middel, som kan løse alle problemer. Men jeg er ængstelig for, at regeringen mener, at den har opfundet et middel, som kan være